

faa troer jeg, at det er nødvendigt, at man gaar frem efter det Princip, at man først beskatter al den Indtægt, som kan findes, som udspringende af et bestemt Erhverv, og at man da først benytter Skjønnet.

Jeg skal forklare det; naar f. Ex. en Mand eier en Eiendom, eller et Interessentskab har en Fabrik, eller der bestaaer et Compagni, f. Ex. et Assurancocompagni, saa siger man: efter Forholdene her paa Egnen giver den Eiendom en saa og saa stor Indtægt, i de sidste Aar har Fabrikken efter de fremlagte Regnskaber svaret saa og saamange Procent, og Compagniet har, efter de offentliggjorte Regnskaber, svaret en saa og saa stor Rente; efterat disse Momenter ere givne, beskattes de forlods. Det Samme gjælder om Embedsmændens Indtægter; thi enten ere de faste eller, ere de uvisse, opgives de til offentlige Autoriteter. Den saaledes fremkomne Indtægt beskattes forlods, og efter Fradrag af det, der alt er beskattet, recurreres til det, som i mine Tanker er det eneste Rette, nemlig Selvangivelse, med de Controlmidler, som man dermed kan sætte i Forbindelse. Det er naturligvis meget vanskeligt her udtømmende at forhandle om en Indkomstskat, som er et af de vanskeligste Spørgsmaal, man har, men jeg har dog troet her at burde antyde, at det paa ingen Maade kan gaae an, at man blot i Almindelighed anpriser en Skat efter Formue og Leilighed og saa kaster hele Skattebyrden over derpaa, uden at man gjør sig det klart, at man først maa have en god Indkomstskatslov, hvor efter der kan være Tale om ene at benytte Indtægten som Skattebasis. Der er idetmindste den Fordeel ved at beholde Næringskatten — der kan være Spørgsmaal, om man skal beholde den i den ene eller den anden Form — at den er historisk; Folket er vant til den; vilde man altsedes bortkaste den og indføre en anden Skat, som ogsaa er meget usfuldkommen, og som, naar den hovedsagelig bliver en Skat efter et Skjøn, maaskee er endnu mere usfuldkommen, da troer jeg ikke, at der vil være vundet Noget derved. Jeg kan saaledes ikke dele den store Glæde over, at man viser Tilbøjelighed til ganske at forlade Næringskatten uden at sætte en god Indkomstskat istedet.

Indenrigsministeren: Jeg skal ganske vist erkende, hvad der forøvrigt ligger i min Opfattelse af den Selvstændighed, hvor til Communerne efterhaanden maae komme, at Hovedstadens Magistrat og Borgerrepræsentation maae have en særdeles afgjørende Indflydelse paa Afgjørelsen af Beskatningsspørgsmaal, og jeg skulde derfor heller ikke have troet at burde fravige, hvad der af Communalebystyrelsen var foreslaaet, hvis det ikke havde staaet klart for mig, at Næringsafgiften, hvor med den nu gjældende Næringsstat var foreslaaet afløst, baade vilde fremkalde Misnøje blandt dem, der skulle bøde den, og tillige neppe være fuldkommen retfærdig, og hvis jeg ikke desforuden havde seet det antydet, at Grunden til, at man var fremkommet med Forslaget om at bibeholde Næringskatten, for endeel var den, at det i den Skrivelse, hvormed Sagen var tilstillet Magistraten fra Ministeriet, var udtalt, at man ikke vilde ansee det for tilraadeligt at hæve den, i Forbindelse med den Betragtning, at der efter Magistratens Mening i Borgerrepræsentationen vanskeligt vilde kunne ventes Majoritet for at faae den hævet. Jeg har derfor troet, at der var nogen Grund til nu, da Ministeriet er enigt med Fleertallet af det Udvalg, som i forrige Session blev nedsat af Folkethinget angaaende denne Sag, deri, at der neppe er nogen Grund til at fastholde Beskatningen paa Næring ved Siden af den saakaldte Hjælpestat, som er indført med Hensyn til endeel af det Skattebeløb, der skal udbedes her i Hovedstaden — paany at bringe Spørgsmaalet under Overveelse i Communalbestyrelsen, i hvilken Henseende jeg blot har ønsket at afvente denne første Behandling af Sagen. Jeg kan ikke troe rettere, end at man maae komme til i alt Fald at frasalbe det Forslag, der er gjort angaaende Næringsafgiften; thi det forekommer mig lidet consequent, at man samtibig med, at man anbefaler Næringsringen som et Skatteobject, vil erstatte den ved et eengang for alle bestemt Skattebeløb, alene variabelt efter Antallet af Personer; thi derved forekommer det mig, at Skatteobjectets Betydning tilintetgjøres; man vil tilveiebringe Pengene ved en altsedes vilkaarlig Forde-